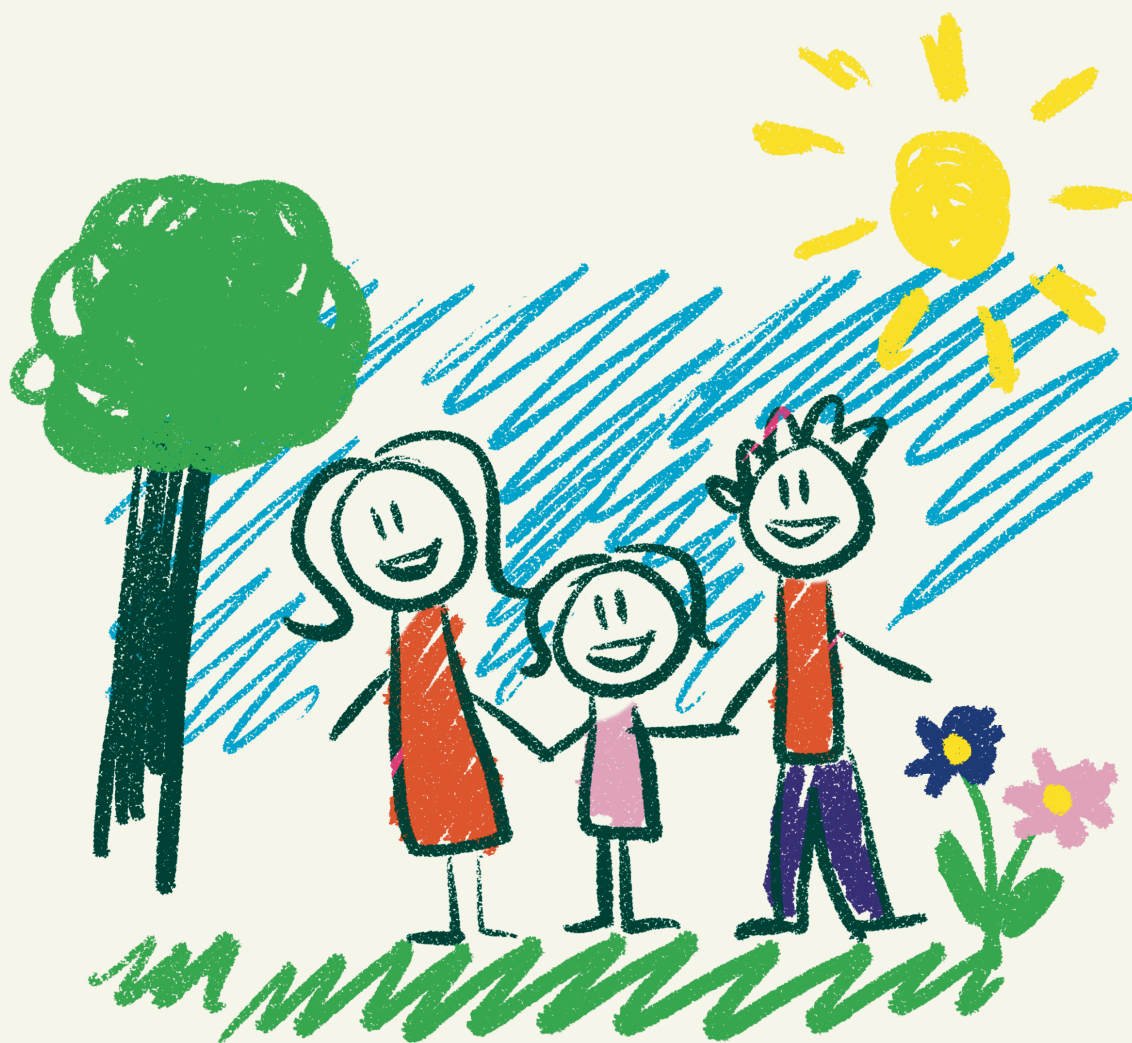

THE SIGN

四 3 2 4

The Sign, en kreativ horisont på så kort rekkevidde for oss ipd-studenter. Det er det magasinet hvor en ny redaktør har rullet inn. Jeg er et simpelt vesen, så det jeg ser og det jeg liker, det vil jeg gjøre. Jeg visste med en gang den dagen The Sign ble presentert foran meg, at dette ville jeg være en del av. Det er ikke hver dag jeg ser på de dagene bak meg. Nå tar jeg styring over noe jeg beundrer, det gir meg en slags stolthetsfølelse.. jeg blir litt sentimental av det.. dette var bare for et år siden da.

Andre derimot ser tilbake på dagene som ligger årevis bak seg når de skal lete etter #nostalg i arkivet sitt. Lengsler fra barndommen, er det et savn? Skal en ønske seg det en savner? Jeg håper denne utgaven vekker en «bittersweet feeling» blant dere lesere. Det samme ønsker jeg til min kjære gjeng når dere igjen leser dette i 2077. Mimre tilbake til den gode curryen dere fikk servert en kald høstkveld.

- Maiken

4

Reddaksjonen 24/25

6

il Presidente

8

Møt det nye styret

10

Trafikkteppe

12

Gamle kule ord

14

Redda tester

16

Estetisk analyse

18

Har du sånn digital kamera?

22

Midtside

24

Møtene på Samfundet

26

Miss or miss?

28

Ris med Rismoen

30

Raff eller rass

32

Nostalg i Pixelverden

34

Fra hånd til hjerte

38

Quiz

39

Kryssord

40

Hørt av

41

Brett en spå

43

Avsluttende poesi

Redaksjonen

2024/2025

II Presidente

Shit. Jeg tror ikke jeg har skrevet tekst siden jeg skrev dikt på ungdomsskolen. I min godtroenhet trodde jeg liksom at jeg skulle være flink og ikke prokrastinere, men her sitter jeg. På den gode, varme og tomme datasalen dagen før fristen og river meg i håret. Fire kopper kaffe, en halv flaske saft og en blank skjerm.

Men fra spøk til alvor, det å være ny leder er veldig spennende og mest av alt gøy. Jeg skal ikke skrive en lang tekst med klisjéer om hvor bra linjeforeningen er, men fy fader for en bra gjeng som sitter i styret med meg!

Vi har allerede begynt å planlegge et heidundrandes år! Men hvordan vi skal toppe forrige styreår med kiosk og jub får dere vente i spenning på å se.

I takt med at været snur og vi merker at Wintheren tar innpå, er det spennende å tenke på hva dette semesteret har å by på. Et friskt pust av engasjement og nye ideer har blåst inn svingdøren. Alle dere Leonarditter bringer med dere ferskt blod, og det setter vi stor pris på! Deltakelsen deres i komitéer og arrangementer er essensiell for å holde liv i fellesskapet vårt. Det er denne energien som gir oss muligheten til å skape minner og erfaringer vi kan ta med oss videre. Jeg tror Leonardo sjeldent har sett så mange

søkere til komitéer og vi har hvert fall ikke opplevd at fadderbarna stifter egen undergruppe under fadderuka! Dere er rå!

Nå som vi har fått igjen pusten etter fadderuka er det likevel viktig å ikke legge dansefoten helt på hyllen. Å være student er ikke bare om å sitte med nesen begravet i bøker og papp – det handler også om å nyte øyeblikkene! Jeg vet at tid er en knapp ressurs, men husk å ta deg tid til å nyte en pause i solveggen, en god vaffel på verkstedet, en litt lenger lunch med styret mekker eller en fest på Samf og Skiboli. Det er i disse øyeblikkene vi skaper de beste minnene og det er nettopp minnene som gjør oss nostalgiske når vi sitter på grå konsulentkontorer.

Men la oss ikke glemme at designstudiet kan være tøft. Noen vil nok sammenlignet det med fysmat. Kritikker kan være en hard nøtt å svelge, spesielt når du presenterer et prosjekt du har jobbet hardt med. Men husk: så lenge du lager noe du selv ville brukt, finnes det garantert flere der ute som tenker det samme. Kritikker er bare en del av prosessen, så ikke la det knekke deg! Innimellom kan man late som om man har selv tilliten som gutt (20) fra indøk: du vet bedre enn Martin og Nils.

Nå ser vi frem mot et år fylt med fester, bedriftspresentasjoner, designexpo, IPD;igjen og så mye mer! Jeg ser virkelig frem til å oppleve alt dette sammen med dere.

Takk for at dere er her, for innsatsen dere legger inn og for tilliten dere gir meg som leder. Jeg er så glad for å være en del av dette fantastiske fellesskapet. La oss gjøre det beste ut av tiden vår sammen, og skape minner vi kan bære med oss for alltid!

Xoxo Sofie

Det nye styret

- og deres frykter som barn:

Sofie "Il Presidente"

- Da jeg var liten var jeg så sjukt redd for å fly. Jeg var også spesielt redd for maskoter, og hvert fall julenissen!

Malin "Il Vice Presidente"

- Livredd for nøtteknekkere! Da jeg var liten, drev broren min å løp rundt med en nøtteknekker for å knekke tomlene mine.

Johannes "Il Direttore Technologico"

- Som liten var jeg livredd for mørket, og synes fortsatt ikke det er fett. Det var en greie at mor og far måtte alltid gå inn i mørke rom først for å skru på lyset slik at jeg turte å gå inn. Dette varte godt utover barneskolen. Etter dette byttet mørkeredselen plass med en frykt for tang og tare. I tillegg var jeg livredd for å lese engelsk høyt foran klassa, da var pulsen på godt over 200.

Ingrid "L'Affari"

- Jeg ble traumatisert i barnehagen av to metallpinner som sto opp fra bakken ved et tre fordi noen hadde sagt at det var grava til en robot. Jeg var også sjukt redd for Snipp og Snapp maskoter, sånne store som gikk rundt på fornøylesparker.

Maiken "Dirrettore Artistico "

- Mens alle andre har et nostalgisk forhold til Teletubbies, har jeg alltid vært livredd for dem. Også sjukt redd for nonner, og også skriftemål.

Simon "Il Evento Guida"

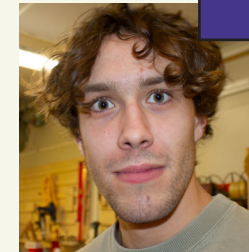
- Det verste jeg visste som liten var skyggen fra "Bjørnen i det blå hus". Sjukt ekkelt. Men av mer milde frykter så har alltid nabohunden var skummel. Bjeffing setter meg helt ut.

Marte "Responsabile Pubblicitario "

- Man skulle kanskje tenkt jeg var fryktløs, men som liten var jeg livredd for både dukker og klovner. Og ja, det er basic, men også mørket.

Erling "Il Vernissageur "

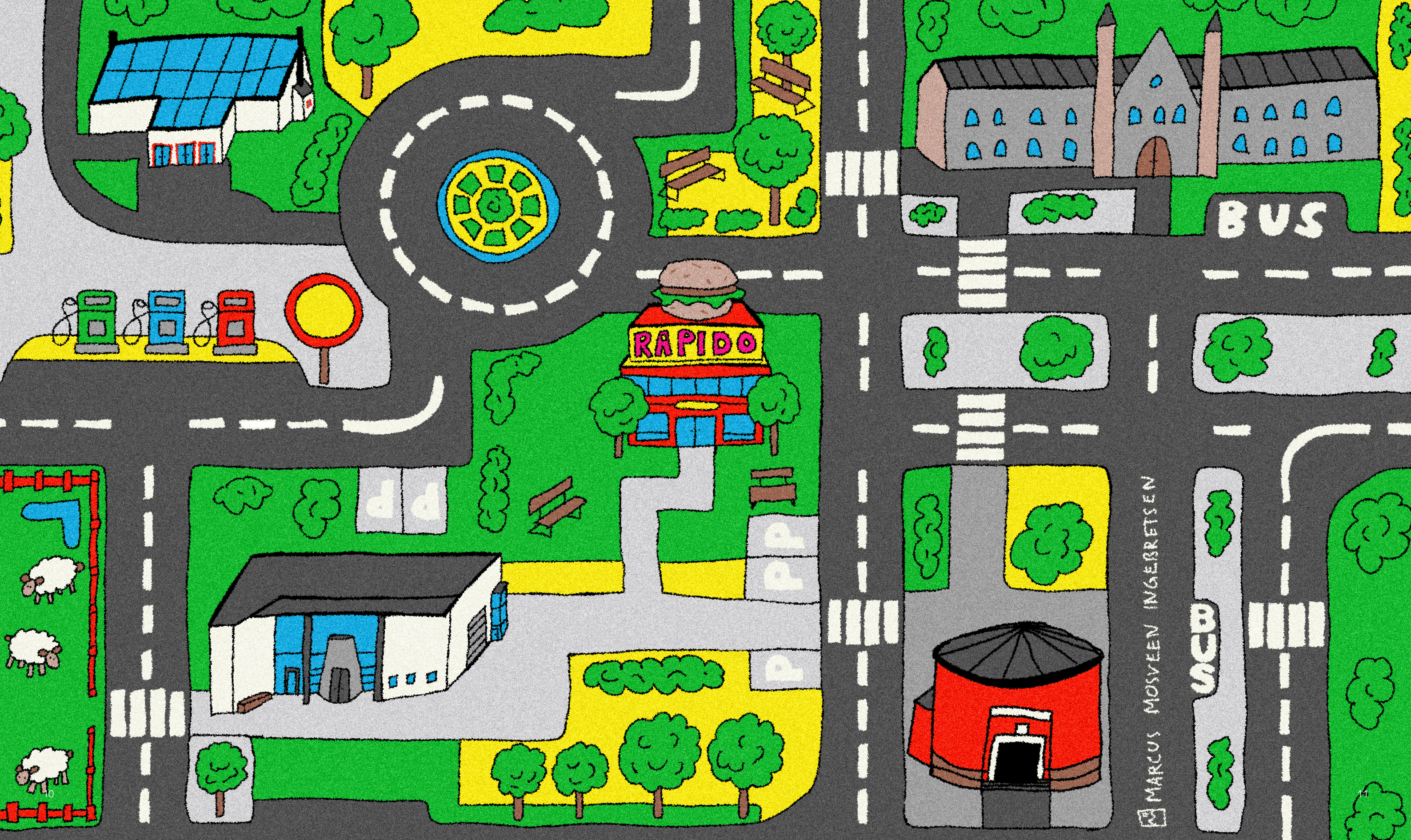

- Da jeg var liten var jeg livredd for knapper, og takler det egentlig fortsatt ikke helt. I tillegg ble jeg sykt stressa av huset til farmor. Lowkey fortsatt redd for biller.

Sigurd "Il Prima"

- Som de fleste andre med en rasjonell frykt så var jeg livredd for kvikksand, Bermuda trianglet, pirajaer, og ikke minst tanta mi. Egentlig ikke kommet over noen av de fryktene.

RAPIDO

BUS

MARCUS MOSVEEN INGEBRETSEN

WCD

Gamle kule ord!

Konstabel

-Konstabel hva behager, jeg må komme meg hjem! Nei slike stygge anklager! mot meg?

Ablegøyer

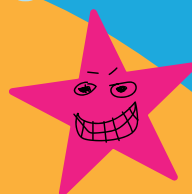
-Nei konstabel, det kunne aldri falt meg inn å bedrive ablegøyer med våpenet i beltet ditt?!

Banditt

-Men konstabel da, ingen grunn til å behandle meg slik, jeg er da ingen banditt!

Underfundig

-De undertrykte får lov til én gang hvert par år å bestemme hvilke spesifikke representanter for den undertrykkende klassen som skal representere og undertrykke dem. Underfundig.

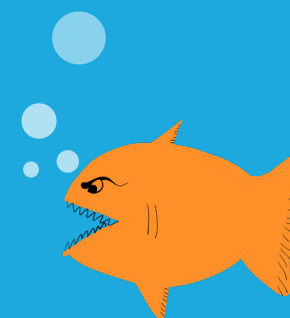

Spill for galleriet

Jeg innser at dette er et uttrykk og ikke et ord <3

Splitte mine bramseil

-Vi seilte fra karibien osv.

Høstens smakstrender

Marlboro Double Burst - Tannkremsiggen

Juryen vår starter denne smakstesten med en merksnodig miks av tobakk, tyggis og tannkrem, alt i samme pakke sigg. Jeg er hverken proff på tobakk eller tannkrem, men denne pakken får virkelig fram det verste i begge deler. Det eneste jeg kan sammenligne denne pakken med er et tvangsekteskap mellom to parter som hater hverandre, men så var det noen som tenkte de kunne tjene penger på det. Ikkje bråå.

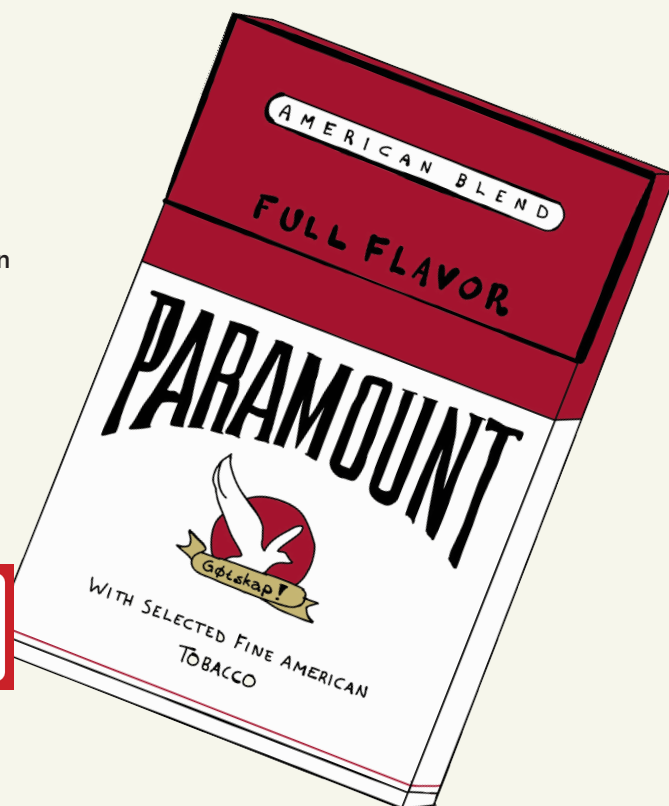
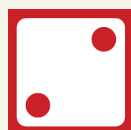
Dette er siggen til dere som synes sigg ser fett ut, men som hverken liker lukta eller smaken av tobakk. Denne får en klink 1/6 på grunn av den ekle tannkremettersmaken den gir. Herifra kan det bare gå oppover!

Paramount Rød - Alkoholikersiggen

Neste ut er den gode, gamle, røde Paramount'en. Denne alkis-siggen var betraktelig mye billigere enn alle de andre siggene på denne lista, noe som er et megabonus for en stakkarslig student. Men hvordan er smaken, mon tro?

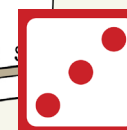
Du kommer aldri til å se en student til høyre for partiet Rødt med denne siggen mellom fingra, så den skriker litt raddis-ungdom. Om det er prisen som gjør det, eller at den smaker autoritært, tørt, og dystert, vet juryen heller ikke. «Noen ganger blir det for billig» sa ei god venninne av meg, og Paramount er et eksempel på det. Denne er næsty, 2/6.

Marlboro Rød - Cowboysiggen

Over til siggen over alle sigger. Marlboro rød er en av grunnene til at alle elsket USA før, og det sies at den amerikanske drømmen er bygd opp av disse siggtårnene. Jeg drømmer meg bort til ørkenen i USA hvor jeg er en lonesome traveller, kun i selskap med min kjære hest og den røde pakka Marlboro.

Denne er umulig å gi noe annet enn full score, kun basert på estetikken og viben den har bygd opp over alle årene. Blås i om du liker smaken eller ei, denne får deg til å føle deg helt sheriff. 6/6.

Lucky Strike Original - Klassikeren

Lucky Strike er så klassisk amerikansk kapitalismeondskap du får det, og juryen elsker det lowkey. De står for noen av de aller mest kyniske reklamene som har blitt spyttet ut. For eksempel da de reklamerte for at Lucky Strike ville hjelpe kvinner med å gå ned i vekt, eller da de erklærte at tobakken deres ikke var giftig, men heller «toasted», i motsetning til andre tobakkselskaper.

Men utenom den helt ville markedsføring så er ikke dette en sigg for en student å sigge. Spar det til du er 40 år, dritt lei sjefen din og drikker whiskey i kjeller'n. Da er den sikkert helt rå. Men akkurat nå så er det en helt mid 3/6.

Camel Blå - Studentsiggen

Siste ut er ingen andre ringere enn den blå Camel, med sin ikoniske maskot: Joe Camel. Jeg ante ikke hva ordet fet betydde før jeg så et bilde av en kamel i loafers, jeans, hvit t-skjorte, svart skinnjakke med shades'a på. Smaksmessig er denne litt mildere enn den originale Camel'en, men juryen er litt bitch og foretrekker helt klart den blå.

Dette er den perfekte student-siggen. Den raner ikke pengesekken, og er heller ikke så billig at den smaker brun bar. Helt klart testens vinner, og juryens favoritt. Klink 6'er, og fasit på hvordan sigg skal sigges.

Estetisk analyse av

Studio i Superia

Jeg syns det er ganske fint jeg.

-Troverdige kilder

Her mistet jeg jomfrudommen.

-Anonym

Har du lyst til å høre en vits? katta med slips! (uoppfordrett) (ingen ville høre en vits)

-Vedkommende ble sendt hjem før vi fikk navn

Vil du høre resten?

Dette er totalt urelatert til pensum, om du ikke har tenkt å tillføre noe av verdi kan du dra hjem.

Rumpa til presten!

-Flere forfattere

Hvor skal jeg starte? Kunst. Dette er for arkitekturverden det bibelen var for konseptet å dele havet for å befri folket sitt. Med andre ord ganske stort.

Hovedformen er relativt enkel. To bokser. Nesten skremmende enkelt. Det er slik jeg ser for meg gud. To bokser som nesten griper etter deg, ikke på en truende eller ubehagelig måte, som en varm klem fra noen som elsker deg, eller i hvertfall sånn jeg ser for meg en slik klem.

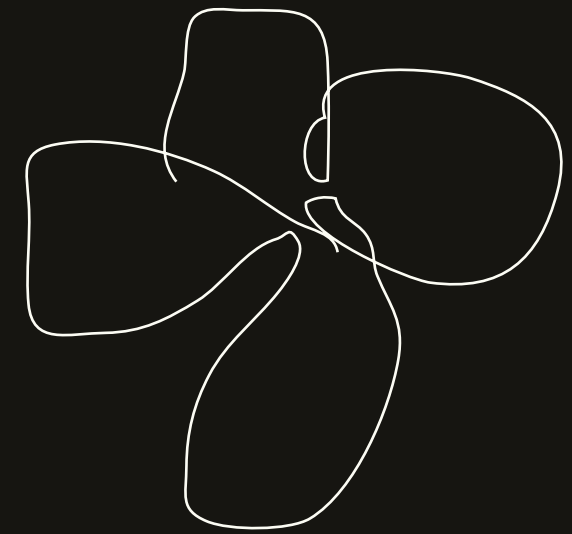
Hva hadde da edens hage vært uten eplet? På samme vis har bygget noe tiltalende, og et fnugg promiskuløse vinkler, som skaper en dynamikk og en slags dramatik som kan få en nonne til å ville synde. Rørene, som kjærtegner bygget, visker til meg som en slange. Spis eplet. Og før jeg vet ordet av det har jeg mistet minst fire tenner til mursteins veggen. (Ikke at dette har skjedd)

Hvem trenger tenner når man har kjærlighet, var det bestemor sa til meg. Jeg trodde ikke på henne før jeg så opp på NRK Super logoen, som en engel vaktende over meg. Den fikk meg nesten til å glemme tennene mine som lå på bakken under meg og blodet på mursteinveggen, som et minne om min veldig ekte mortalitet. Gabriel? Hvisket jeg, med noe vanskelighet da jeg ikke hadde så mange fortenner igjen, men det samme NRK Super-ansiktet gav meg fallende blunk, som et blad som faller om høsten, og lander på ansiktet mitt. Kulde, skygge, palmetrær, jomfruer.

Jeg har ikke egentlig så mye å si.

05.06.2024
kl : 02:51

Har du sånn digitalkamera?

Vi er en av de første generasjonene som ble introdusert til livet med next level teknologi. Noen av oss kan kanskje kalle seg heldig, for at de fikk en barndom uten skjermene. De lekte med leker og krysset av hva de ønsket seg til jul i kataloger fra lekebutikken.

Nå er teknologi en viktig del av hverdagen vår. Hendene beveger seg fort over skjermen og hjernen vår vet allerede hvordan vi skal hjelpe mamma med den storyen hun la ut med et uhell.

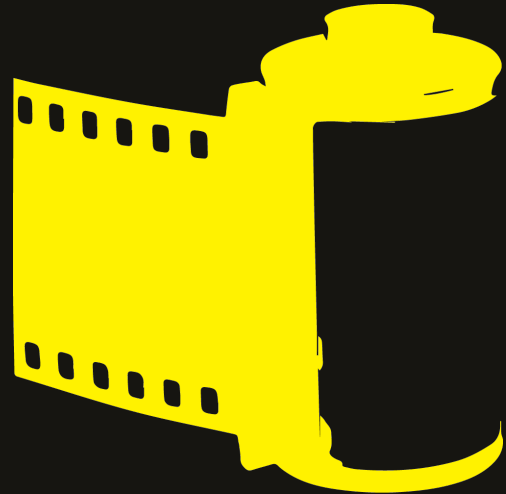
Så det er jo litt vibes med sånn digitalt kamera, selv om vi kan ta tusenvis av bilder av god kvalitet fra mobilen på sekunder.

Vi har også mulighet til å redigere bildene akkurat som vi vil, men vi leter i gamle skuffer etter digitalkamera vi hadde når vi var små eller, som pappa kjøpte for å dokumentere turen til Syden med. Noen av oss bruker faktisk masse penger på det. Vi kjøper dyre kamera som verdien bare stiger på. Vi framkaller bilder selv om stoffene man trenger for å gjøre det er skadelig for miljøet. But whyyy?

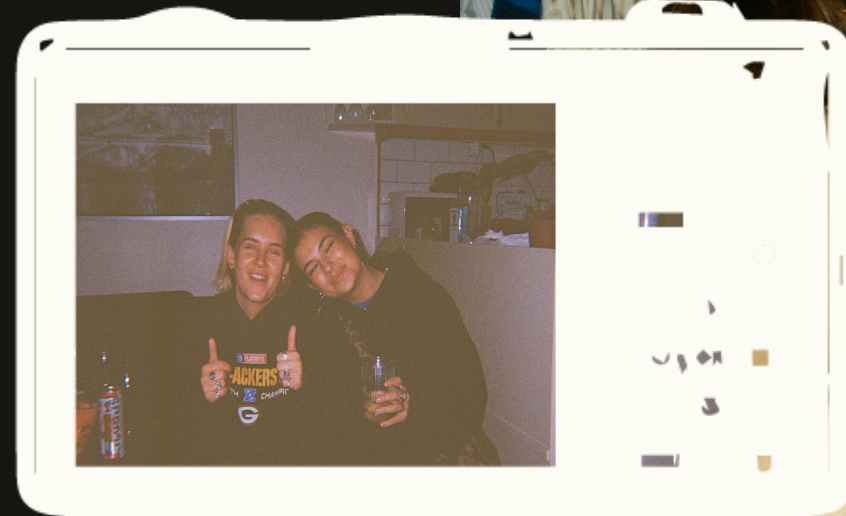
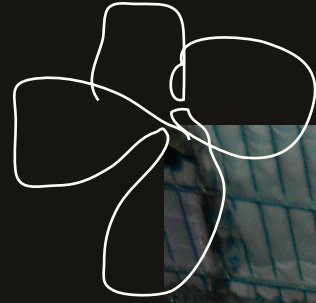
Bildene blir kule, tilfeldige og i nuet. Vi savner kanskje det tilfeldige? Det uperfekte og absolutt motsatte fra de perfekte bildene vi har sett på Instagram i flere år. Bildene og videoene fra foreldrene våre, som er unge. Det er noe med den nostalgiske følelsen eller hva? De virker så til stede. Der alle smiler mot kamera eller prater. Ingen har en mobil de ser ned i. Vi vil vel også vise barna våre at vi var kule og hadde det gøy da vi var unge!

Jeg tror den nostalgiske følelsen disse kameraene gir oss ikke kan måle seg med den nyeste iPhoneen. Ikke ta feil, den gir glede den også. Men kanskje ikke den langvarige gleden av bildet du så godt husker fra en kveld i fadderuka i 2024, som nå har en hedersplass i albumet.

Vi hører daglig at vi må se mindre på skjermen og leve mer i nuet. Jeg tror det er derfor disse kameraene blir så viktige for oss. Fordi ja, vi er generasjonen som sitter med hode ned i skjermene og vi er eksperter på det, men jeg tror følelsen av å være tilstedte, i nuet og påkoblet i den virkelige verden er noe vi savner. Digitalkameraene kan være en påminnelse på at det ikke trenger å være sånn.

Bildene reflekterer en tid der ting ikke var perfekt på skjermen, men uredigerte, tilfeldig og i nuet.

Så den nye teknologien har litt konkurranse likevel? Av kamera fra 2000-tallet. Hvem skulle trodd?

Møtene På Samfundet

“Vi dro ut på Samfundet for å jakte på ingeniører,”

sa bestemor med et glimt i øyet.

Fra Samfundets start i 1910 har det vært et møtested for studenter, og i veggene ligger minnene til generasjoner. Besteforeldrene mine møttes nettopp her. Hun gikk på husmorskole, han gikk på maskiningenør - og det var på Samfundet de møttes for første gang. Lite visste de at det møtet skulle bli starten på et liv sammen.

Jeg ser for meg hvordan de kanskje følte seg – nervøse, forventningsfulle, håpefulle. To unge mennesker i et hav av andre studenter, men likevel var det akkurat de som fant hverandre. Kanskje var det tilfeldig, kanskje ikke. Samfundet har alltid hatt en magi, en slags usynlig tråd som binder folk sammen.

Tanken slår meg at vi, som de, kanskje en dag vil møte noen på Samfundet. Vi vil stå på de samme gulvene, kanskje lene oss mot de samme veggene, uten å vite at vi er i ferd med å starte vår egen historie. En dag vil vi kanskje tenke tilbake, som bestemor og bestefar gjorde, og smile over hvor det hele begynte.

Samfundet er et sted hvor tiden står stille, selv om generasjonene går videre. Kanskje er det derfor det føles som om fortid og fremtid smelter sammen der – som om alle som har vært der etterlater en del av seg selv.

Miss or miss?

Hverdagen til en alminnelig student er hektisk. Fra forelesninger og kollokviegrupper til innleveringer og presentasjoner, etterlater det lite tid igjen for annet i hverdagen og lite plass igjen for annet i hjernen. Det er kanskje ikke så rart at mye også går glemt. Hva spiste du til frokost? Hva var fargen på undertøyet du dro på i all hast i morges? Trivielle spørsmål, ja, men om spesielt nysgjerrige terrorister hadde bestemt seg for å dukke opp en uheldig dag, kan det antas at det ville vært få IPDere igjen. Formålet med denne teksten er derimot ikke å skamme deg for ditt manglende minne, men heller å minne deg på ting du kan ha glemt. *Miss or miss* skal bringe tilbake hendelser og trender som du kanskje har lagt i glemmekroken, og la deg bedømme om det var noe du savner eller om det ikke var en så stor hit allikevel.

En ny digital revolusjon startet i begynnelsen av årtusenet med Apples lansering av iPod i 2001, og like etter, den første iPhone i 2007. Med de nye teknologiske miraklene kunne man drasse med seg en datamaskin, musikkspiller, og telefon i bukselommen! De briljante oppfinnelsene brakte derimot ikke kun goder. «Mobilavhengighet» ble et nytt ord i ordboka, og sinte foreldre kjeftet på barna sine og anklaget mobiltelefonen for alt slags vondt som var i verden. Du har kanskje selv hørt: «Det er den telefonen du bruker hele tiden!» når vinterhosten har presset seg opp halsen eller når du har nevnt forkjølelshodepinen til mor.

Likevel var mobilen alltid å finne i hånda, og hele 2010 ble fort dedikert til Angry Birds mens One Direction sang i bakgrunnen. Instagram ble også lansert samme året, og det ble også «Baby» av Justin Bieber. Beliebers krydde rundt i gatene som zombier, men det var kanskje ikke så rart siden det ikke var lenge siden pilotepisoden «The Walking Dead» ble utgitt. I 2011 kom andre del av *Harry Potter* og *dødstalismanene*, siste film i en praktfull filmserie som muligens senere ble spolt for noen av bokforfatterens kontroversielle Twitter kommentarer. Året etter kunne man se film etter film og episode etter episode av serier på Netflix, som markerte slutten på post-DVD-forretningen.

Det var mye annet som også har blitt endt de siste ti årene. Storbritannia trakk seg ut av EU, og markerte slutten på et nesten 50 år gammelt medlemskap. Vine kom ut samme år som Netflix, men ble raskt erstattet av Musical.ly, og senere det av TikTok. 3D var et nødvendig alternativ på kinoen, men få filmer vises i dag i det formatet. Trump ble president, og startet slutten av demokratiet. Skype eksisterer fremdeles i dag, men den kjente ringelyden blir sjeldent hørt, og GPS-en selges ikke lenger separat, men er inkludert i bilen, i motsetning til alt annet.

Det er mye som har endret seg de siste tiårene, og det er mer som kommer til å endre seg i vår livstid. Det som blir sett på som en selvfølge i dag, blir kanskje kun et minne i morgen. Og nye geniale ideer er kun de første i en rekke av innovasjon. Det er mye annet å skrive om, og mer som har gått glemt, men forhåpentligvis har denne teksten brakt noe av det tilbake, både godt og vondt.

Ris med Rismoen - ~~Alt var bedre før~~

Alt er verre nå

Det er jo ikke akkurat slik at byggene på NTNU har nådd sitt fulle potensiale, med planløsninger som kunne vært tegnet av 8-åringer og kommunegrå som regjerer på fargepalletten, finnes det rom for forbedring. En mann som ikke lar dårlig planløsning gå upåaktet hen er vår kjære Jon Rismoen. Under en hyggelig samtale kommer han med denne lille snikskryten; "Jeg hadde ikke vært ansatt her så veldig mange år før jeg reiste hit på natta og rev ned en vegg man gjør tydeligvis ikke sånn lenger" og dette er da dumt(?) Jon mener at så lenge man har gode intensjoner har det å ta seg til rette, sjeldent negative konsekvenser.

"Er dette en anbefaling for studenter at de skal rive ned vegger på IPD så lenge de har gode intensjoner?" "Nei selvsagt ikke, det ble jo så mye styr, de ser jo helst at man søker om lov før heller enn at man ber om tilgivelse etterpå. Men NTNU Vedlikehold kom og fikset opp etter meg". Vi kan bare drømme om hva vedlikeholds avdelingen kan ha tenkt når de ser merkene etter Rismoens slegge.

Når NTNU vedlikehold blir ringt og bedt om å male en vegg, kommer de med det våre kjære forelesere kun omtaler som NTNU-grå, en helt egen sjattering av kommunegrå man kun finner her. Min hypotese er at dette er fargen man får når man blander den billigste malingsbasen med restene av sparkelen fra gårdsdagen, men dette er kun spekulasjoner.

Vi er desvere ikke hevet over denne omsorgssvikten her på IPD. Et eksempel på dette er de nye "stolene" i idekaféen. Man skulle kanskje trodd at når man blåser av 50 000 på saccosekker så skulle de hvertfall vært myke? Om Jon fikk bestemme hadde han hvertfall gått mer pragmatisk til verks, sitteplasser per kvadratmeter og festvennlige stoler hadde nok blitt prioriteringer i hans øyne. Etter 10 år med fest på IPD er jeg overbevist om at pga gamle ørester vil alle sakkosekkene sitte fast i gulvet.

Men ikke alle problemene her på IPD er det bygget som står for. Studentene var vist nok også bedre før. Da jeg gravde litt mer i hva bedre betydde i Rismoens øyne, fikk jeg høre at studenter i dag er for snille og spør for mye om lov. Det er noe å tenke på neste gang du er på kopirommet og lur på om du skal plote litt.

Likevel, bygget vårt er jo et provisorisk bygg. Studiet har blitt oppskalert mange ganger, til alles store ergrelse. "I starten underviste jeg på 203, det er der 3D-printerommet er nå, hele klassen fikk plass der inne." Det er jo litt fint å tenke på når du vurderer hvorvidt du kan kaste noen sine postits ned fra pulten i et forsøk på å få plass til pcen din.

Noe annet som var bedre før, var vist nok studentenes tilstedeværelse på tegnesalen. Om det er Covid som har skylden, mangelen på plass eller for mye morro på fritiden kan vi kun spekulere i. "Før pleide vi å sitte til langt på natt, tegne ting som ikke hadde noe med oppgaven å gjøre og henge det opp, det skulle vi selvsagt ønske elevene fortsatt gjorde."

Helt på tampen av samtalen med Rismoen spurte jeg rett ut om han kan komme på noen som fortjener ris, og jeg fikk raskt svar.

Ja, de som står for den uhemmede plakatklistringen som foregår her på IPD fortjener ris, det er bare å ta rundten. Man kan se rester av både gaffateip, maskeringsteip, dobbelsidig teip og kanskje du til og med er så heldig at du finner noen som har gått til verks med limpistol.

En siste gruppe som burde få litt ris er de som henger dorullen feil vei. (Ja det er en feil vei, bare se på mønsteret)

Det sier jo tydelig noe om deres sosiale intelligens. I jakten på partner vokter retning på dorull like tungt som trosretning. Det er hvertfall det Rismoen tenker om saken.

Raff eller rass

med Ole Petter

Crayons

Næ, den e raff den. Alt redskap e bra, det kjæm an på hvem, hvordan man bruke d der. Æ e no helt i andre enden, æ tegne jo med Bic penn. Men den også sjes jo på som en uønsket fugl i dem kreative fagan liksom. Så æ tenke sånn i utgangspunktet så har verktøy littegranne å si, men hvordan du bruke de som har nå å si. Du kan ha verdens fineste sag, men likevel lag grisearbeid liksom. Det finnes bedre ja, den e jo ikke best, men alt tegneutstyr e bra.

Lavalampe

Det e rass. Oh yeah. Men det e så rass at det e nesten litt raft. Nei det e rass ja. Det e no på en måte et sånn dekorelement da som æ syns e ganske vulgært. Både i virkning men også i form. Terningkast NULL. Det ikke det værste æ veit men det e next to crocs liksom. Æ skjønne at folk syns det der e pent men det der e jo ikke pent. Hovedforma. Den e en slags patron liksom. Skjønne jo at det kan la sæ fasciner av det som flyt inni. Æ kan vær tilbøyelig te å si at den e beroligende som å se på flamma på en måte, asså derre ploppan og eggeplomman som stig og sånt, det e fascinerende fint, men FOR EN FORM. Det e en så hard og aggressiv form te nå som ska vær så mykt og koselig liksom.

Spirited away

Raff selvfølgelig. Alt fra det studioet der e det. Æ har alle filman på dvd. Det e en sånn grunnutdanning for mine barn å se på dem filman. Men den e utrolig da, i en verden der på en måte korr tiktok, hastigheter og korte poenga e blitt en sånn must da. Pixar greie det tildels, men Ghibli greie det totalt. Dem har en teknikk som ikke e en fulltreffer te digital teknologi og sånn, det e jo håndtegna. Alt av perspektiva og sånn, vi ser at poenget ikke å illuder virkeligheta. Det e ekstremt gode historia. Det e terningkast seks. Eller raff som vi sir her da.

Nidarosdomen

Ja, den e jo raff da. Vakker. Bare den tilstedeværelsen av en sånn representant for en anna tidsakse enn det vi forholde oss te. Så æ tenke det viktigste med den og det viktigste at den eksistere e jo for å gi oss et slags inntrykk, eller en slags illusjon over hvor liten del av den store tidsaksen vi e da. Så æ tenke det e en ekstrem viktig påminner om tid som fenomen. Og hvor opptatt og selvsentrert vi e over egen tid og hvor kort perspektiv vi har på det. Spesielt vi som designera burde vær my mer opptatt av et lengre strekk enn akkurat her og nå. Det si nå om tid da. Det si nå om tida som e gått og tida som ska kom. Den der sida (vestfronten) vises jo ganske ofte da. Den e jo like fin på andre sida liksom. Det e et skip som går det der. Det der e jo hekken på skipet liksom som vi sjer som oftest, det e jo fordi den e mest utbrodert. Men dem mere spartanske sidan syns æ no e like fin liksom. Den e monumental da. Massiv. Og nå som aldri da kunna blitt bygd idag og bare i kraft av det, så bør vi jo bevar det så godt vi kan.

2007 Microsoft WordArt

Det e rass. Det si nå om når teknologien dyrkes frem på teknologiens premissa. Det e liksom microsoft som generelt vil æ jo si, men spesielt vil æ jo si det e grafikken - total mangel på raffinement og en total sånn begeistring på effekt og mulige effekt du kan oppnå med teknologien. Det her e det æ bruke å si e eksempel på mangel på evne på å begrense sæ. «Egentlig glir det over te om ting kan hold litt kjært da.» Nei sånn microsoft generelt har æ jo et anstrengt forhold te, alt dem gjør har jo en tendens te å se litt for overdone ut. Det der e når teknokratan ska slå ut håra og vær kreativ det der. Så no, no. Terningskast null. Lavalampe det der.

Maiken Pham

Valgfritt slaktepunkt: Proessen med å ska skap et nytt kunst- og formmuseum i Trondheim

Den e rass. For der e det så my motstand mot at dem ska flytt ifra gamle hus. Der på en måte institusjonen har vokst ut i fra funksjonen dem sku ha. Kunstindustrimuseet kjenne du sikkert nesten ikke te du, for det har jo vært stengt. Det e jo vårt type museum det dem har der da. Det e der dem har industridesign, og kunsthåndverk og sånne ting. Det e jo en ekstrem viktig institusjon og har vært. Men på grunn av noen som ytre sæ med harde meninga om at det bør forbli i det huset dem alltid har vært, og ikke ska bygg nytt for at institusjonen har vokst ut av det, det tenke æ e sånn.. Det som e rass e no den antikvariske måte å se på en by. Det å ikke bygg nytt, men skal ta vare på. At du ikke har en sånn organisk utvikling av byen og den ska endre sæ over tid da. Det e ting som går tilbake te Nidarosdommen å. Vi ska ta vare på ting som e verdt å ta vare på, men Nidarosdommen hadd heller ikke vært så flott hvis den ikke hadd blitt kontrastert med moderne bygg rundt omkring. Det at en by må få uanstrengt voks frem da, og spesielt da museet vårres, for kunst og form, som no e liksom krenert da sida det e så mang motstandere om å bygg noe nytt. Arkitekt sir no at vi ska ikke bygg noe nytt, vi ska forvalte og rearranger det som allerede e bygd. Æ tenke det e en mistro te menneskeheten som art. Vi vil jo selvfølgelig bygg vår samtid på nytt i vårt bilde, men det treng ikke å vær mindre bærekraftig for det. Det betyr bare at kvaliteten på det må stå i spill te den energien som puttes inn i det. Nidarosdommen e jo et eksempel på det. Der e det brukt my energi i det, men det e jo verdt det når det blir ståanes liksom. At det blir manifesta. Det var dagens klagesang.

Nostalgi i Pixelverden

En kort refleksjon

Videospill har alltid vært en konstant i livet mitt, en kilde til glede og en mulighet til å oppleve fantastiske verdener. Jeg husker tydelig min første Nintendo DS, med spill som “Winx Club” og “NEW Super Mario Bros.” Å ha min egen bærbare konsoll var som å ha en liten bit av magi i lomma.

Det er vanskelig å ikke smile når jeg minnes den latterlig store samlingen av spill lillebroren min hadde, eller alle spillene jeg “lånte” fra lillesøster fordi jeg var eldst. Jeg tilbrakte utallige timer på å utforske alt fra “Josefines Gulrotpark” til det blokkbelagte landskapet i “Super Mario” på en grandtantes gamle N64. Disse minnene kommer ofte tilbake, og jeg er alltid fascinert av alle følelsene de vekker i meg.

Nostalgi?

Det Store norske leksikon definerer nostalgi som «en hjemlengsel, en tendens til å idealisere fortiden, eller en lengsel etter en tidligere fase av livet». For å få et bedre innblikk i hva som gjør visse spill så minneverdige, startet jeg med å lage en omfattende liste. Utspørring av venner, familie og Google resulterte i en 4 siders lang tidslinje med spilltitler sortert fra 1997 til 2024.

Jeg konkluderte med to ting: 1. Lange lister er kjedelige å lese. 2. Det viktigste er ikke tittel, sjanger eller type spill, men den dype forbindelsen og de verdifulle øyeblikkene det har gitt oss, som gjør det spesielt.

Barndommens Magi

For mange av oss er de første spillopplevelsene knyttet til barndommen og ungdomstiden. Spill som “Super Smash Bros.”, “Rayman”, “Nintendogs” og “Minecraft” var ikke bare tidsfordriv, men også en del av vår oppvekst. Slike spill representerer en tid da verden var enklere, og hver ny utfordring i spillet føltes som et stort eventyr.

Det er de små øyeblikkene som har betydd mest for meg. Mestringsfølelsen etter å ha fullført mitt første “skikkelige” spill (The Legend of Zelda: Twilight Princess) eller latterfylt mimring rundt uetisk bruk av svømmebasseng i “The Sims 2”.

En felles reise

Hver gang jeg hører lyden av en bestemt spillkonsoll eller ser et kjent spillcover, blir jeg minnet på alle de gode stundene delt med venner og søsken. Fra Mario Party-maraton til intense turneringer i Smash Bros, spillene har vært en fellesnevner. De har gitt oss latter, frustrasjon, sinne, spenning og forente minner for livet.

En digital oase

Vi har alle kjent på det å trenge et friminutt fra hverdagen. For mange har spill vært akkurat det – et sted å slappe av og glemme alle bekymringer. Spill har vært en trygg havn for mange.

De har hjulpet oss å bearbeide følelser, koble fra og utvikle oss. Til tross for grunnen til at vi oppsøker spill, så har de hjulpet oss å vokse og lære. De har gjort det litt lettere å takle en ny dag i virkeligheten.

Videospill har en unik evne til å transportere oss til andre verdener og la oss leve ut fantasier. Nostalgien vi føler for gamle spill handler ikke bare om å lengte tilbake til enklere tider, men også om å anerkjenne hvordan disse opplevelsene har formet oss.

Spillene fra oppveksten har vært våre venner og eventyrkamerater. De har lært oss om samarbeid, konkurranse, kreativitet og utholdenhet. Selv om vi kanskje ikke kan vende tilbake til disse enkle tidene, kan vi ta med oss lærdommene fra spillene inn i fremtiden og fortsette å utforske nye verdener, både digitale og virkelige.

PS: Tidslinjen med spilltitler fra 1997-2004 er tilgjengelig for nedlasting.

Skann QR-koden for å utforske!

Emoji-quiz

Gjett hvilke videospillkarakterer som skjuler seg bak disse emoji-kombinasjonene!

HINT: noen av karakterene er avbildet i sidens bakgrunn! 😊

Lykke til! 🎮

1. 🍄👤🔧	6. 🦉👤🍰
2. 🏹👤👤👤	7. ⚡🐼😊
3. 👤🔪🛡️	8. 🇪🇺🦊🚗
4. 💀❤️😁	9. 🌈🌿💎
5. 🟡👤🍒	10. 🌑👤🚀

Løsning:

1. Mario/Luigi (Super Mario)-2. Lara Croft (Tomb Raider)-3. Link (The Legend of Zelda)-4. Sans (Undertale)-5. Pac-Man (Pac-Man)-6. Sonic (Sonic the Hedgehog)-7. Pikachu (Pokémon)-8. Fox McCloud (Star Fox)-9. Spyro (Spyro the Dragon)-10. Master Chief (Halo)

fra hånd til hjerte

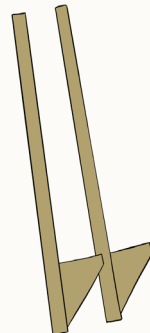
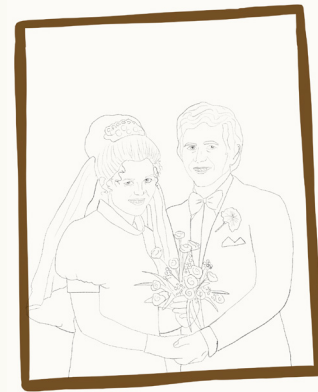
Tradisjon har alltid stått sterkt i familien min. Hver høst feirer vi bryllupsdagen til mormor og morfar, med tente lys, god middag og ikke minst "Kakebuas sjokoladedrøm". En kake mormor har bakt hvert eneste år siden hun giftet seg med morfar i 1972. Den er krydrete, myk og søt, og ved første tygg blir vi alle dratt tilbake i tid med hver vår følelse av nostalgi.

Baking et håndverk mange kanskje tar for gitt. Jeg vil tørre å påstå at noen av de beste, eller i alle fall mest verdifulle smaksopplevelsene, får man rundt bordet hos foreldre eller besteforeldre. "Same procedure as last year" sier Hovmesteren på lille julaften, og dette tar vi i familien min på største alvor. Man skulle kanskje tro at vi blir lei av å spise og gjøre de samme tingene hvert år, men det hører liksom med. Det hadde ikke vært det samme uten.

Litt inn i feiringen, er det tid for smalfilm. Morfar har vært oppe på loftet og hentet fram filmframviser og filmer fra «gamle dager». Vi andre venter spent på å få se de samme filmsnuttene, i dårlig kvalitet og uten lyd, som vi ser hvert eneste år. Selv om vi vet hva som kommer, så er det like fasinende. For meg er det nostalgisk på en annen måte enn for de som var der. Nostalgisk fordi jeg får et innblikk i familien min sitt liv før meg og hvordan de forholder seg til minnene sine.

Det krever litt mer enn å dra opp kamerarullen på telefonen for å drømme seg tilbake i tid. Men kanskje er det nettopp prosessen med å sette opp en filmframviser eller å bake den samme kaken hvert år, som gjør at vi får et mer "levende" forhold til fortiden, og til forfedrene våre.

Når neste film ruller så er vi tilbake på gårdsplassen utenfor huset vi sitter samlet i. Mamma og onkel går på stylder som deres farfar har bygd til dem, og som jeg fikk bruke når jeg var liten. Jeg tror ikke oldefar tenkte på at hans framtidige oldebarn skulle komme til å bruke dem, når han satt der på verkstedet sitt og snekret. Gjennom denne tradisjonen vår, får jeg en smakebit av hvordan livet i familien min var før, og deres nostalgi blir også min nostalgi.

Kakebuas sjokoladedrøm.

Ca. 90 g smør el. margarin

2 1/2 dl. sukker

2 egg

drøyt 200 g hvetemel (190 gr. glutenfritt mel)

3 ts bakepulver

Ørlite salt, 1/2 ts rødt muskatnøtt, 1 ts kanel

smått 1 1/2 dl. melk

Fyll og glasur:

3 ss marg. og smør

5 dl. melis

1 1/2 ss kakao

2 ts vaniljesukker

3-4 ss sterk kaffe

Rør smør og sukker hvitt og lett

Tilsett eggene, ett om gangen

Sikt sammen mel, bakepulver, salt og krydder.

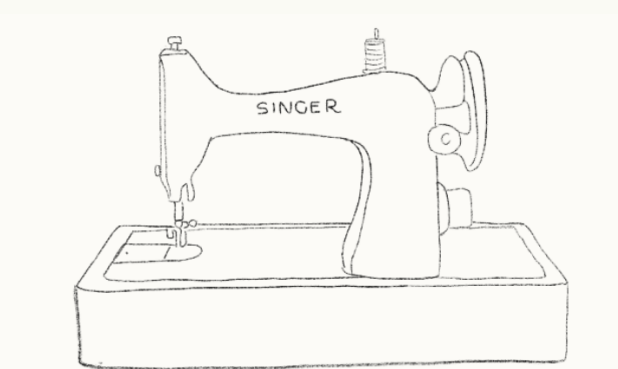
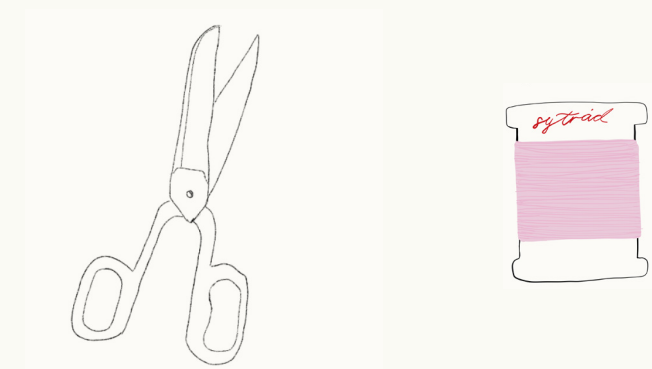
Ha i vekselvis med melk

Stek på 200° ca 35 min

Også navnet mitt har nostalgi i seg. Det har jeg fått etter min oldemor Signe, som jeg føler en sterk tilknytning til. Ikke bare på grunn av vårt felles navn, men også fordi hun levde av å skape ting med hendene. Signe var syerske og sydde klær for fabrikken Tiger Konfeksjon i Trondheim. I tillegg sydde hun klær til barnebarna sine og seg selv. Jeg liker å tro at jeg har arvet noen av hennes syferdigheter, når jeg sitter og syr klær til meg selv.

På loftet står Signes gamle syskrin, og det er inspirerende å vite at hun hadde den samme interessen som jeg. Ved å se henne på skjermen når filmen ruller, kjenne på sømmene hun har sydd, og få rote i syskrinet hennes, så får "ideen" om henne en ny dimensjon. Det er gjennom disse tradisjonene at jeg blir kjent med forfedrene mine som jeg aldri fikk truffet. Det er som om familiens nostalgi bringer meg nærmere røttene mine.

Det er min andre oldemor, Aslaug, som har gitt meg min forkjærlighet for strikking og hekling. Hun strikket mang en genser til sine barn og barnebarn, og hun heklet duker og sengetepper. Når mamma var liten fikk hun en håndstrikket genser med rosa katter på, som jeg nå har fått. Hun fikk også et heklet sengeteppe, som etter hvert vil bli mitt. Tanken på at hun har skapt dette intrikate teppet med egne hender tar meg tilbake til en tid jeg aldri har opplevd.

Strikkegenseren og hekleteppet er fysiske forbindelser til fortiden som jeg igjen kan bringe med meg videre inn i en framtid de aldri vil oppleve. De har begge overlevd over 40 år, og er fremdeles i god stand. Dette skyldes nok flere ting, men jeg tror mye skyldes at de som har hatt det før meg har sett verdien i håndarbeidet og tatt godt vare på det.

Til tross for at strikking og hekling er i vinden i dag, så ser vi en trend med at tradisjonelle håndverksteknikker er i ferd med å bli glemt og forsvinne. Teknikker som videreføres fra generasjon til generasjon, og ferdigheter som sitter i hendene. Disse representerer historie og en kulturarv som lar oss bygge relasjoner på tvers av generasjoner. Gjennom disse forbindelsene kan man bevare avdøde familiemedlemmers arv, som har bidratt til at du er den du er i dag. Det er nettopp denne kontakten, som vi opprettholder gjennom tradisjoner og vår «dyrking» av nostalgi, jeg tror er med på å gi oss et forhold til vår kulturarv, som for eksempel håndverk og familieoppskrifter.

Med dagens bruk- og kastkultur har vi et helt annet forhold til tingene våre. Vi legger dem ikke den samme verdien som man kanskje gjorde før, når man visste at det var lagt ned mye arbeid i prosessen med å lage det.

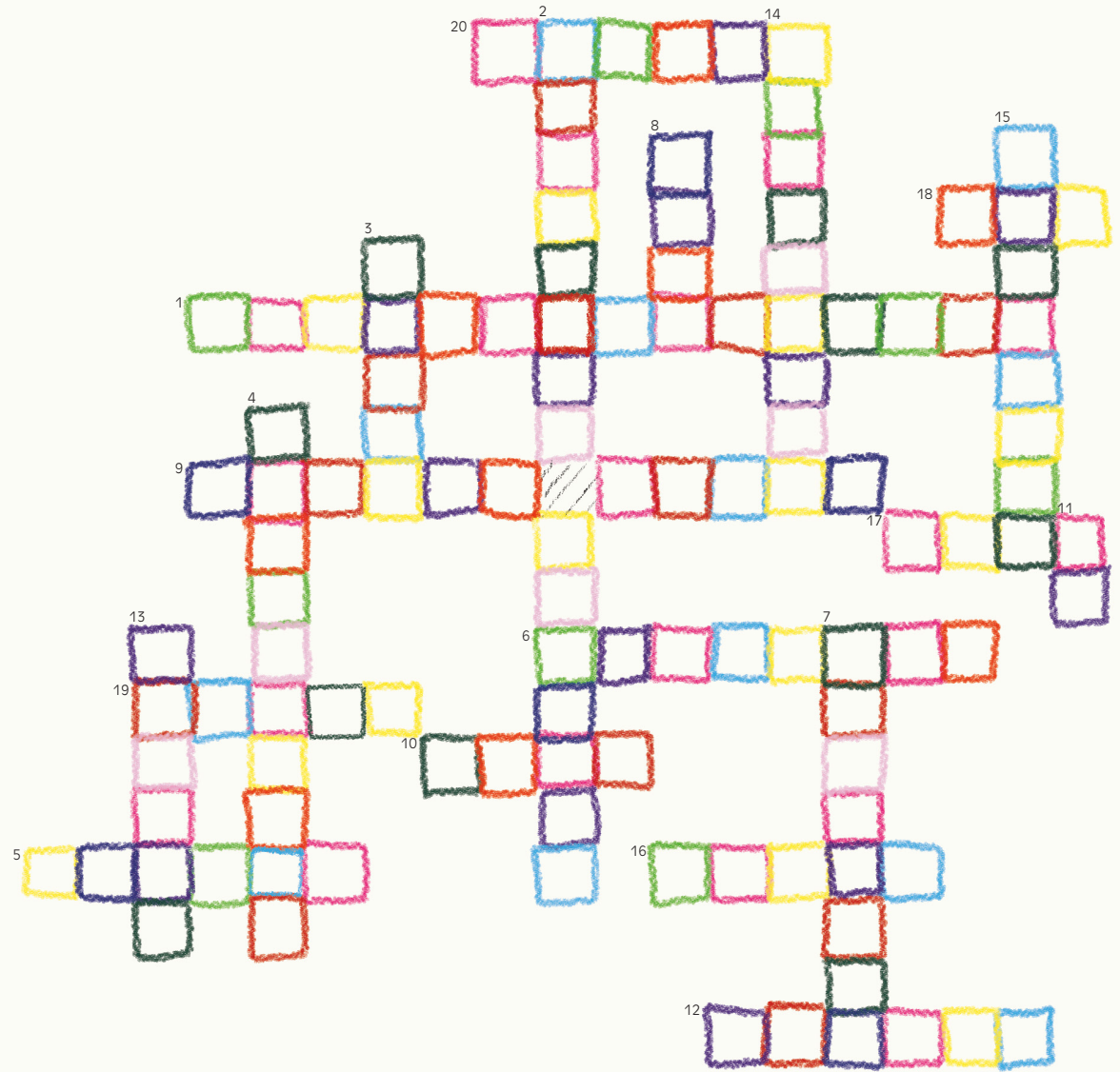
I en tid hvor det meste blir produsert av maskiner tar vi det kanskje for gitt hvordan tingene rundt oss er blitt skapt, og mange tenker kanskje ikke over at det ikke er tilfelle med gjenstander som har gått i arv. Et menneske står bak, et menneske som har brukt både hender, kunnskap og tid på å lage noe. Ikke minst har de gjerne lagt stor omtanke i prosessen og det de har laget. Vedkommende har også sett viktigheten av å lære dette videre til sine etterkommere. Det er interessant hvordan vi i dag behandler og vedlikeholder gjenstander og tradisjoner, når vi lever store deler av livet vårt digitalt. Ikke minst er det interessant hvordan dette påvirker vår evne til å skape og bevare minner. Kanskje medfører det at vi ikke klarer å være nostalgiske på samme måte som før? Uavhengig av om det er en kakeoppskrift, et gammelt hekleteppe, eller en velholdt familietradisjon – det er nesten som du mister følelsen av historie uten disse forbindelsene til fortiden.

Quiz: Produkt og designer

Tallak Lvdlippe
Maiken Pham

Fasit:
1. Mac Pro 2013 - Jonathan Ive
2. Eames Lounge Chair - Charles and Ray Eames
3. TP1 - Dieter Rams
4. LC2 Chair - Le Corbusier

Vannrett

- 1 nettspill
- 5 rapper
- 6 legendarisk pokémon fra gen. 3
- 9 challenge
- 10 memes
- 12 Pingles ...
- 16 grønn dinosaur
- 17 Apple
- 18 slang
- 19 finsk telefonmerke
- 20 tegning

Loddrett

- 2 et stopp på road 66
- 3 analogt lydspor
- 4 stekepanne
- 7 🎵 Today I don't feel like doing ...
- 8 ... -blomst
- 11 spillkonsoll
- 13 klesplagg
- 14 kosmetisk produkt for neglene
- 15 spillselskap

< mellomrom

Maiken Pham

Hørt av...

«Er det forskjell på å strikke rett og skeivt?»
Simon 1. klasse

«Hva liker du å putte i munnen din?»
Johannes 1. klasse sitt innsjekksspørsmål

«Eg e ikkje helt i humør te å bli påkjørt i dag»
«Jeg er i humør til å bli påkjørt hver dag»
Frida og Runa 1. klasse

«Det fistes»
Oskar 2. klasse om brudeparet
i bryllupet i fadderuka 24

«Jeg er en skitten banan»
Leonora 1. klasse

«Kom igjen nå INN INN INN!!! Et deilig valg for kanonen!
Bananen kommer på deg! Du spiste bananen!!!!»
Johannes 1. klasse om Mario Kart

«Det er bedre å bli hjerne-
skada senere enn tidligere»
Frida 1. klasse

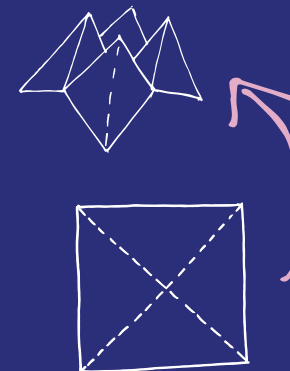
Frida Jore

40

Runa Raastad

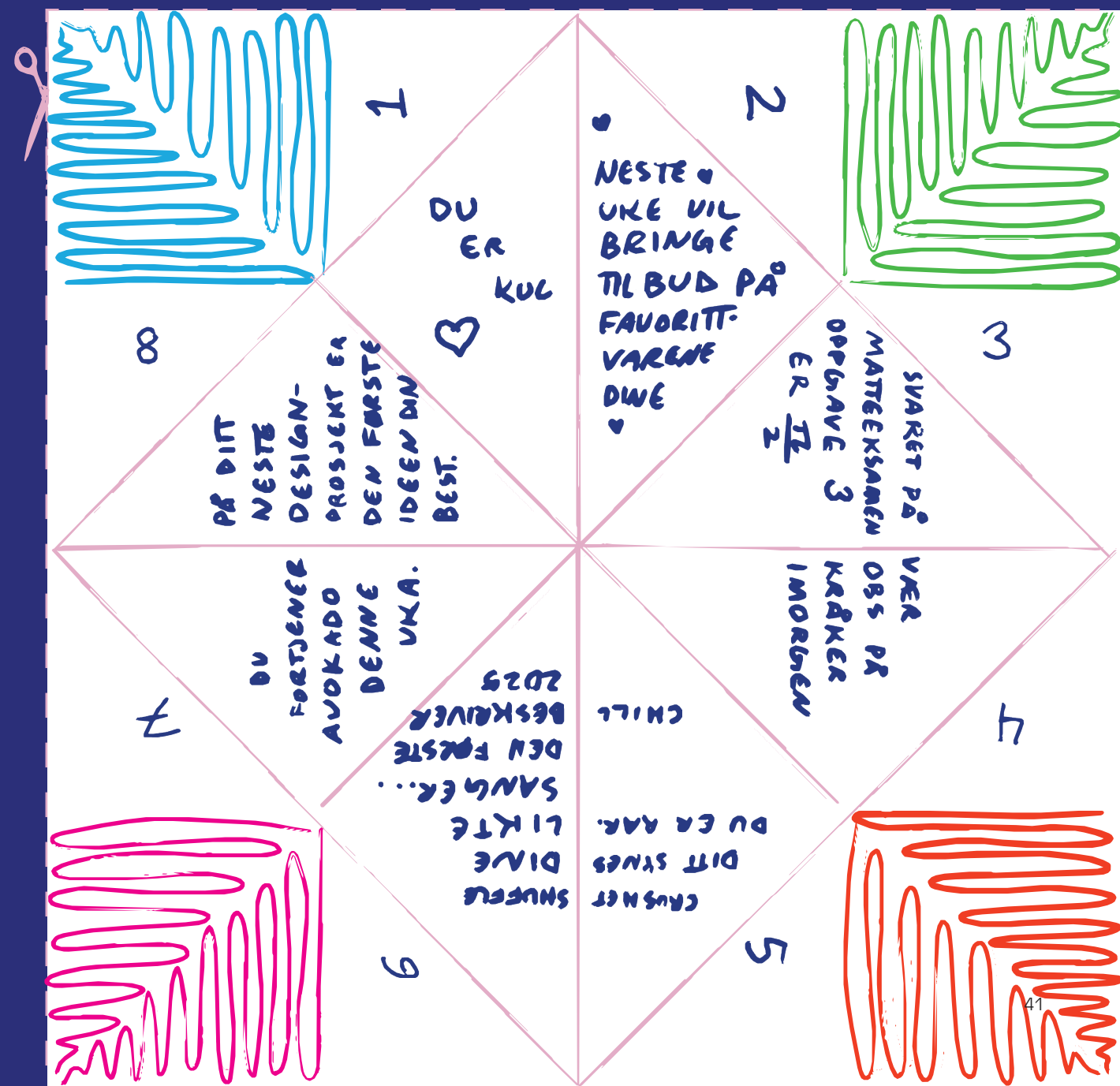
XOXO, Gossip Girl

Brett en spå

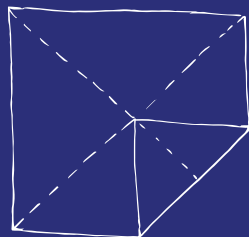

① Klipp ut kvadratet og
legg baksiden opp

② Brett arket diagonalt to
 ganger og brett opp

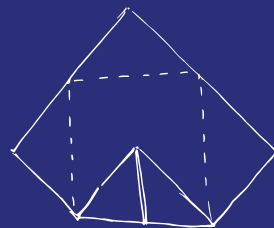

41

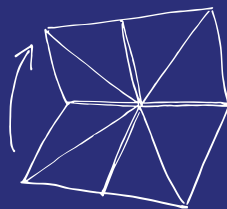
③

Brett hvert hjørne inn til midten og snu om

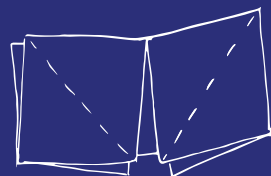
④

Brett igjen hvert hjørne inn til midten

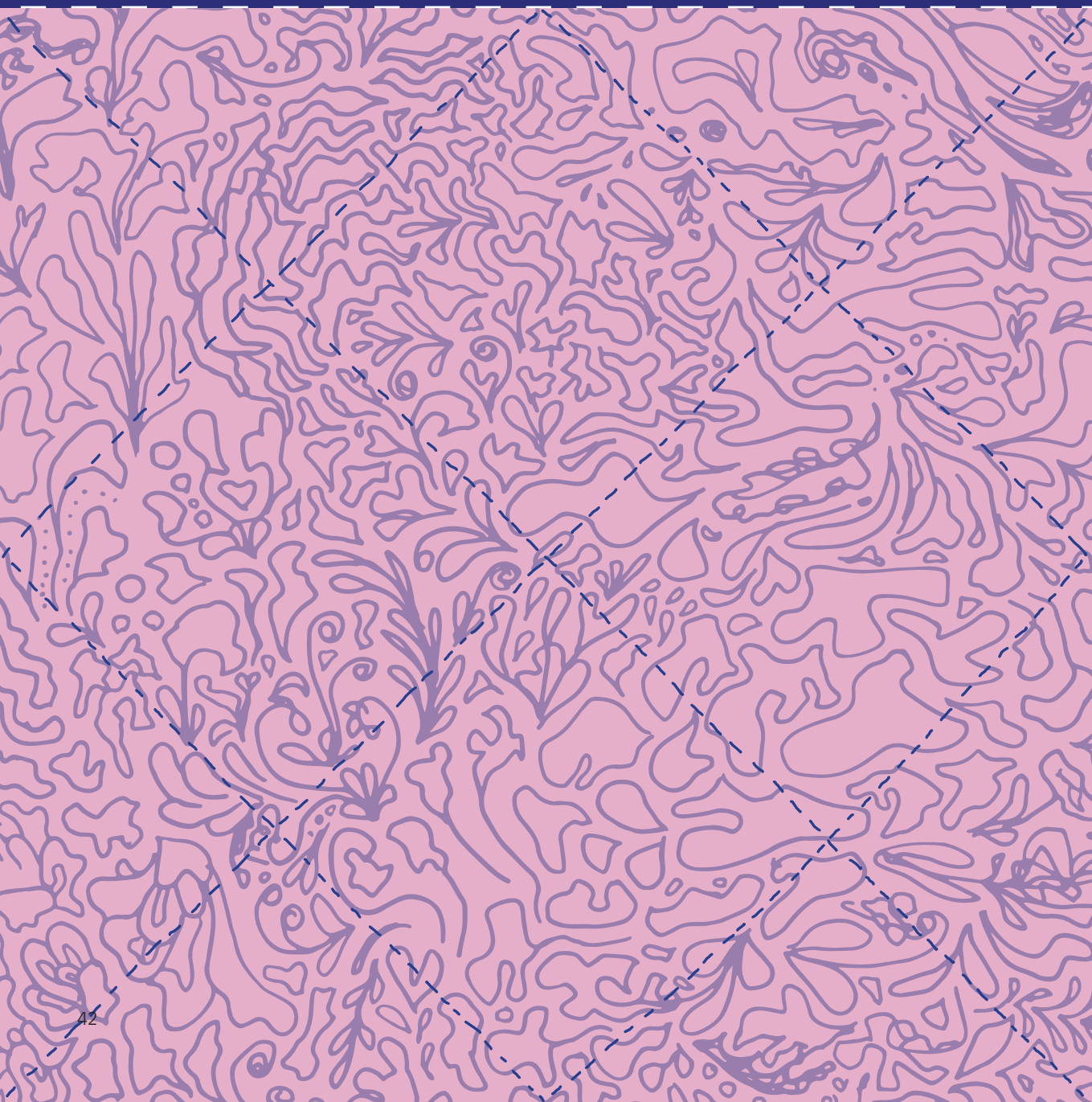
⑤

Brett to sider mot hverandre

⑥

Åpne de fire hjørnene – og du har brettet en spål

En rosa matboks fylt med smurte brødskeer og oppkutta frukt

“Ha en fin dag<3”

Nå

Bare et knekkebrød med svett ost

:(

Send inn dikt, leserinnlegg, sladder og sitater til
direttoreartistico.leonardo@gmail.com